

De schooldag begint

De weg naar school verloopt met wat haperingen prima. Dirk wilde zich vanmorgen niet aankleden en werd dwars en verbaal luidruchtig. Het gebruikelijke gedonder aan de ontbijttafel en het weggaan is hier meer regel dan uitzondering.

We liepen de school in waar Dirk tegen de afspraak voor mij uit rende. Bij de kapstokken werd er wat geduwd en een schop uitgedeeld onder de oudste twee broers. Ik pakte hen bij de hand en nam hen mee terug naar de voordeur en parkeerde hen op de bank voor de peuterspeelzaal. Met emotie in heel mijn lijf kwamen we tot de afspraak dat zij rustig de klas in zouden gaan, de jongste zou ik daarna naar de klas brengen.

Bij de kapstokken werd het toch onrustig en ik voelde de ogen van andere ouders prikken, als ik hun gedachte kon lezen zou ik waarschijnlijk ontploffen. Na wat gesteggel rende Dirk een paar keer de klas uit, hij keek boos, praatte hard en zei niet naar school te willen. Sikke ging zitten en bleef aardig stil. Dirk kreeg ik weer op zijn stoel en ik voelde dat de juf mij in het vizier had. Na de laatste bel kon ik eindelijk de jongste snel naar de klas brengen. "Mama, lees je een verhaaltje voor?, daar heb ik nu geen tijd meer voor. Morgen misschien als je wat vlotter je kleren aantrekt en ontbijt."

Enmaal buiten de klas vond ik Dirk op de gang die mij op stond te wachten. Hij wilde mee naar huis. Ik knielde voor hem neer en haalde vliegensvlug alles uit de kast om hem tot bedaren te brengen zodat hij de klas weer in zou gaan. Ik leek al te weten dat hij dat niet zou gaan doen. De juf kwam hem halen en zag ons op de grond zitten. Ik verklaarde dat hij niet naar school wilde waarop zij aan hem vroeg waarom niet. Heel boos antwoordde Dirk dat hij school stom vindt en er niet heen wil. Zij verklaarde dat ze hele leuke dingen gaan doen en nodigde hem stellig uit de klas in te komen. Dat wilde Dirk niet, hij keek boos. Vervolgens pakte de juf hem bij beide armen, Dirk verzette zich hevig en begon hard te huilen. Zij trok nog harder en ik geloofde mijn ogen niet. Ik verwachtte dat zij los zou laten omdat zij deze strijd alleen met nóg meer geweld zou gaan winnen. Met afschuw duwde ik haar armen weg en sloot mijn zoon in de armen. Tegen de juf zei ik dat ik hem tot bedaren zou brengen en hem daarna zachtjes naar de klas zou brengen. Zowaar stemde ze daarmee in, de deur trok ze achter zich dicht.

Daar zaten we dan bij de kapstokken. Ik ging op de nadenkstoel zitten want de vloer nodigde niet zo uit. Dirk zat op schoot en snikte het uit. Hij vertelde dat de juf altijd zegt dat ze leuke dingen gaan doen maar dat is niet zo, ze is streng en het is te druk in de klas. Hij wilde dat ik de juf was waarop ik verklaarde geen verstand van onderwijs te hebben. Iedere keer als hij een uitweg opperde gaf ik liefdevol en geduldig tegengas door hem uit te leggen dat school een plek is om te leren. De juf kan kinderen goed dingen leren zodat ze later alles kunnen doen wat ze willen. Na twintig minuten begon Dirk een 'klapspelletje' te doen. Lettergrepen klappen leren ze op school. Dat is nou iets waar ik niet op zou komen vertelde ik hem, daarvoor is de juf. Hij verzoon nog meer spelletjes met alles wat hij om zich heen zag. We hadden die ruimte nog nooit samen bekeken en is veel te zien en te ontdekken. Ondertussen kwam er een conciërge langs, een man met gevoel voor kinderen. Hij kreeg Dirk aan het lachen waarvoor ik hem later bedankte. Na veertig minuten kwam er een kind de klas uit, hij moest plassen. De deur stond open en

Dirk zag zijn klas van afstand zonder er onderdeel van te zijn. Zijn broer deed wat de juf van hem vroeg, zoals de meeste kinderen. Dirk wilde voor mij alle namen van zijn klasgenootjes opnoemen. Dat vond ik leuk en zei dat we daarna de klas in zouden gaan. Hij keek even moeilijk maar ging dapper aan zijn rijtje van 34 kinderen beginnen. Daarna zei hij uit zichzelf dat hij naar binnen wilde met mij aan de hand, prima. We kwamen al snel zijn juf bij het 'kiesbord' tegen die zich voorover boog en met haar gezicht in dat van hem streng snerpte wat hij wilde doen. Alle leuke activiteiten waren al bezet, ik verklaarde aan Dirk dat wij laat in de klas kwamen en dat alle leuke dingen al bezet waren. Dat accepteerde hij mopperend.

Hij koos voor tekenen maar eigenlijk vond hij dat ook moeilijk omdat hij niet mag krassen van de juf. Ik liet mij naar de tekenhoek begeleiden. Daar lag een grote doos met stiften maar die wilde hij niet. Klagend zei Dirk dat hij de potloden aan de andere kant van de klas niet durfde te pakken, ik zag zijn gevecht tegen de drukte in de klas. Hij pakte mijn hand en ik liet hem mij meenemen.

Ondertussen vroegen twee kindjes wat er met Tijn was. Ik zei dat hij verdrietig is omdat onze oom pas overleden is. Het meisje begon honderduit te vertellen over haar overleden oma, daar bleek behoefte aan te zijn. Eenmaal terug bij de tafel kwam er een nieuw bezwaar. Dirk wilde veel tekeningen maken voor een aantal verdrietige familieleden maar van de juf mogen ze er maar ééntje maken. Ik beloofde te vragen of hij er meer mocht maken. Daarna zou ik mijn duim opsteken en vertrekken.

De juf verklaarde met volhardende glimlach dat de afspraak is dat de kinderen maar één tekening mogen maken. Zo charmant als ik ben kreeg ik haar toch zover om toestemming te geven voor meer. Toen begon mijn charmeoffensief. Ik prees haar voor mijn vrije hand in en buiten de klas. Ze was blij verrast en glimlachte van oor tot oor. Ook de ferme schouderklop deed haar bijna wankelen. Mijn andere zontje liet trots zijn borduurwerkje (!!!) zien en naar Dirk stak ik mijn duim op en verliet de klas.

In de gang keek ik om mij heen en maakte een vreugdedansje.

Je kunt wel raden wat er was gebeurd als de juf Dirk 50 minuten eerder de klas in getrokken had. Enkele dagen daarvoor kreeg ik namelijk van deze juf de mededeling dat Dirk lelijk naar haar en zijn klasgenootjes had gedaan. Voor deze keer had ze hem in de klas gelaten maar een volgende keer zou ze hem eruit zetten.

Hooggevoelige kinderen voelen emoties feilloos aan. Een juf met een stalen glimlach kan niet echt zijn dus nog voordat de les begint is er al onrust. Als een kind gecorrigeerd wordt met een boze stem en een norse gelaatsuitdrukking kan de hel al losbarsten. Volgens de juf is er altijd weinig aan de hand en doet Dirk zomaar heel lelijk en dat kan niet tegenover andere kinderen. Het gevoel van onrechtvaardigheid veroorzaakt een steen in hun maag dat kan uitgroeien tot een vulkaan die om iets kleins kan uitbarsten. Heeft het dan zin om een kind negatief te benaderen, zelf in die emotie te gaan zitten en van een 6 jarige te verwachten dat hij eruit stapt? Ik kan uw antwoord al raden....